

ਇਕਾਗਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣਾ

ਮਸੀਹ ਤੇ ਫੋਕਸ (3:10ਅ, 11)

10ਅ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਹ ਦਿਆਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਵਾਂ। 11 ਭਈ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਪਦਵੀ ਤੀਕ ਅੱਪੜ ਪਵਾਂ।

ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ

ਆਇਤ 10ਅ. ਪੌਲਸ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਇਹ ਅਰਥ ਵਿਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਖਾਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਸੀ (ਗਲਾਤੀਆਂ 2:20), ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹਨੂੰ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣਨ ਦੀ ਤੜਪ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਹ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।¹ ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਖੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵਾਏਗਾ (ਵੇਖੋ 3:21), ਪਰ ਪੌਲਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਮਰਥਾ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਹੜੀ ਜੀ ਉੱਠੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਬਰਕਤ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ‘... ਜਿਹੜਾ ਜੀਵਨ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਭੋਗਦਾ ਹਾਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਭੋਗਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ’ (ਗਲਾਤੀਆਂ 2:20)। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ, ‘ਉਹ ਦੇ ਵਿਚ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸੱਭੇ ਕੁਝ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ’ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:13)। ਨਾਲੇ ਉਸ ਨੇ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਵਿਆਏ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।

ਇਹਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਪੌਲਸ ਉਹ ਦਿਆਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ‘ਸਾਂਝ’ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਸਾਂਝੀ’ ਜਾਂ ‘ਸਹਿਭਾਗੀ’ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ‘ਮਿਲ ਕੇ’ ਝੱਲਣਾ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਦ ਤਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਜਦ ਤਕ ਉਹਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਅਜਿਹੀ ਸਾਂਝ ਤੇ ਏਨਾਂ ਜੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ। ਰੋਬਰਟ ਲੇਡਲਾਅ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ‘ਸੇਵਾ ਲਈ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ’² ਦੇ ਮੌਟੇ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ‘ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਲਈ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ’ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੇਖਿਆ।³ ਪੌਲਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ‘ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੇਹੀ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦਾਗਾਂ ਨੂੰ ਲਈ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ’ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:17)। ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਖਤ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ:

ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਰਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਸਦਾ ਲਈ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਵੀ ਸਾਡੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਨਿੱਤ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਮੌਤ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਭਈ ਯਿਸੂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਭੀ ਸਾਡੇ ਮਰਨਹਾਰ ਸਰੀਰ ਵਿਚ

ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4: 10, 11)।

ਮਸੀਹ ਲਈ ਦੁੱਖ ਉਠਾ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਸਾਫ਼ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਿਉਂ ਦੁੱਖ ਉਠਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣ ਸਕਿਆ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਵਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕੀਤਾ। ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਉਹ ਖੁਦ ਤੋਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਲਿਖ ਸਕਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਾਂ ਪਰ ਹੁਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜੀਉਂਦਾ ਸਗੋਂ ਮਸੀਹ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ’’ (ਗਲਾਤੀਆਂ 2:20)।

ਅਗਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ

ਆਇਤ 11. ਪੌਲੁਸ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਰਾਹ ਤੱਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਸੀ: **ਭਈ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਪਦਵੀ ਤੀਕ ਅੱਪੜ ਪਵਾਂ।** ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ’’ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਏਥੇ ਹੀ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਨਿਰਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਇਹ ‘‘ਬਾਹਰ’’ ਜਾਂ ‘‘ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ’’ (*ek*, ਏਕ) ਦੇ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਉਪਸਰਗ ਦੇ ਨਾਲ ‘‘ਜੀ ਉੱਠਣ’’ ਲਈ ਸਾਧਾਰਣ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਿਸਰਤ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*anastasis*, ਅਨਾਸਟੇਸਿਸ) ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ‘‘ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚੋਂ’’ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ। ਪੰਜਾਬੀ/ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਇਹ ਫਾਲਤੂ ਹੈ; ਪਰ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਕੁਝ ਜੀ ਉਠਣਗੇ (ਭਾਵ, ‘‘ਤੋਂ ਅਲਹਿਦਾ’’ ਜਾਂ ‘‘ਤੋਂ ਦੂਰ’’) ਉਹ ਜੀ ਉੱਠੇਗਾ।

ਜਿਸ ਨੇ ਆਮ ਇਕ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ‘‘ਸਭ ਜਿਹੜੇ ਕਥਰਾਂ ਵਿਚ ਹਨ ਉਹਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਨਗੇ ਅਤੇ ਨਿੱਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਲਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਉਣ ਦੀ ਕਿਆਮਤ ਲਈ ਅਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਨਿਆਉਂ ਦੀ ਕਿਆਮਤ ਲਈ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 5:28, 29)। ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 3:11 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ‘‘ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੀ ਜੀਉਣ ਦੀ ਕਿਆਮਤ ਲਈ ਭਲਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ’’ ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ‘‘ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਆਮਤ ਵੇਲੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਲਈ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ।’’

‘‘ਜੀਉਣ ਦੀ ਕਿਆਮਤ’’ ਵਿਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਬਰਕਤਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ, ਜਦ ਸਭ ਝਗੜੇ ਨਿਬੇੜ ਲਏ ਜਾਣਗੇ, ਸਭ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਸਭ ਮਨੁੱਖੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ (ਇਖਲਾਕੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਦੋਵੇਂ) ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਸਭ ਗਲਤੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦਰੁਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।³ ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਬਰਕਤ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲੈਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕਅੰਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਭਈ’’ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਆਇਤਾਂ 10 ਤੋਂ 11 ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ‘‘... ਉਹ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਵਾਂ। ਭਈ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਪਦਵੀ ਤੀਕ ਅੱਪੜ ਪਵਾਂ।’’ ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਬਦਲਾਅ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਓਨਾਂ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾਂ ਕਿ NASB ਵਿਚ ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਇਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ‘‘ਜੇਕਰ’’ (*ei*) ਭਾਵ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ‘‘ਕਿਵੇਂ’’ ਜਾਂ ‘‘ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ’’ (*pōs*) ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। NASB ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਕੁਝ ਛਾਪਿਆਂ ਵਿਚ ਆਇਤ 11 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਇਹ ਨੋਟ ਹੈ: ‘‘ਮੂਲ [ਵਿਚ] ਜੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ’’ ਹੈ। KJV ਵਿਚ ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਰੰਭ ‘‘ਜੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ’’ ਨਾਲ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ। NIV ਵਿਚ ‘‘ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ’’ ਹੈ। RSV ਵਿਚ ਹੈ ‘‘ਕਿ ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ।’’ ‘‘ਜੇ,’’ ‘‘ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ’’ ਅਤੇ ਜੇ ‘‘ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ’’ ਵਰਗੇ ਵਾਕਅੰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੇ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:8)। ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਜਤਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ‘‘ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ’’ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜਾਵੇਗਾ (1:23)। ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਜੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ’’ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਵਾਕਅੰਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ? ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀਨਤਾ ਵਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸ਼ੱਕ, ਕਿ ਉਹ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸੇ ਸੋਚ ਨੂੰ ਤਦ ਵਿਖਾਇਆ ਜਦ ਉਹ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ‘‘ਜੇ ਧਰਮੀ [ਆਦਮੀ] ਮਰ ਮਰ ਕੇ ਬਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਗਤੀਹੀਣ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਦਾ ਕੀ ਠਿਕਾਣਾ’’ (1 ਪਤਰਸ 4:18)।

ਇਨਾਮ ਤੇ ਫੋਕਸ (3:12-14)

¹²ਇਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਲੱਭ ਪਿਆ ਅਥਵਾ ਮੈਂ ਅਜੇ ਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾ ਲਵਾਂ ਜਿਹ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਸੀ। ¹³ਹੇ ਭਰਾਵੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਅਜੇ ਹੱਥ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ ਪਰ ਐਨਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅੱਗੇ ਹਨ ਅਗਾਹਾਂ ਵਧ ਕੇ। ¹⁴ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵੱਲ ਦੱਬੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਉਸ ਉੱਪਰਲੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਇਨਾਮ ਲਵਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਹੈ।

ਵਰਤਮਾਨ ਸਬੰਧ ਵਿਚ: ਨਿਮਰ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ

ਆਇਤ 12. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਕ ਯਹੂਦੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ (3:4-6) ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਸਭ ਤਿਆਗ ਸੁੱਟਣ (3:7, 8) ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਸਿੱਧ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ਆਖ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਲੱਭ ਪਿਆ। NASB ਵਿਚ ‘‘ਇਹ’’ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਇਟੈਲਿਕ ਭਾਵ ਤਿਰਫ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੂਲ ‘ਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾ ਚੁਕਿਆ ਹਾਂ।’’ ਕੀ ਪਾ ਲਿਆ ਸੀ? ਆਇਤ 12 ਨੂੰ ਆਇਤ 11 ਨਾਲ ਜੋੜੀਏ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਜੀ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਚਿਆਈ ਕਹਿਣੀ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਲਗ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਝੁਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਰੱਦ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜੀ ਉੱਠਣਾ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:18)। ਪਰ ਆਇਤ 12 ਨੂੰ ਉਸ ਸਭ ਨਾਲ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋੜਨ ਤੇ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਆਮਤ ਵੇਲੇ ਮਿਲੇਗਾ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਅਥਵਾ ਮੈਂ ਅਜੇ ਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਸਿੱਧ’’ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*teleioō*, ਟੇਲੇਊ) ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ‘‘ਅੰਤ।’’ ਜਿਹੜਾ ‘‘ਸਿੱਧ’’ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ‘‘ਅੰਤ ਨੂੰ ਪੁੱਜ ਗਿਆ’’ ਯਾਨੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ‘‘ਮਕਸਦ ਪਾ ਲਿਆ’’ ਹੈ।⁴ ਪੌਲੁਸ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ‘ਸਿੱਧ’ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਸਿੱਧ ਹੋਣਾ ਭਾਵ ਉਹ ਹੋਣਾ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਪੌਲਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *diōkō* (ਡਿਓਕੋ) ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਇਤ 6 ਵਿਚ ਪੌਲਸ ਦੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ‘ਓਸੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਤਨੇ ਮਨੇ ... ਅਤੇ ਓਸੇ ਲਗਨ ਨਾਲ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮਗਰ ਪੈਂਦਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ’ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।⁵

ਰਸੂਲ ਕਿਸ ਟੀਚੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਉਸ ਦਾ ਕੁਝ ਟੀਚਾ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਖੇਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ: **ਭਈ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾ ਲਵਾਂ ਜਿਹ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਸੀ।** ਮਸੀਹ ਨੇ ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਦਮਿਸ਼ਕ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪਚਾਰਕ ਨੂੰ ਘੱਲ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ‘ਹੱਥ ਪਾਇਆ’ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਸ ਨੂੰ ‘... ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ... ਦੇ ਕੋਲ’ ਘੱਲਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ‘ਤਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇਂ ਕਿ ਓਹ ਅਨੁਰੇ ਤੋਂ ਚਾਨਣ ਦੀ ਵੱਲ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵੱਸ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲ ਮੁੜਨ’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 26: 17, 18; ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 9: 15, 16; 22: 15; ਰੋਮੀਆਂ 11: 13; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2: 7)। ਜਦ ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ‘ਹੱਥ ਪਾ ਲਵਾਂ’ ਜਿਹਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ‘ਹੱਥ ਪਾਇਆ’ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਮੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ ਸੀ। ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮਕਸਦ ਹੀ ਉਹਦੇ ਜੀਣ ਦਾ ਮਕਸਦ ਬਣ ਚੁਕਿਆ ਸੀ।

ਅਤੀਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ: ਮਾਫ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ !

ਆਇਤ 13. ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਕਿ ਹੇ ਭਰਾਵੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਅਜੇ ਹੱਥ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਇਤ 12 ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਮੁੜ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। (ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ 3: 13 ਵਿਚ ‘ਮੈਂ’ ਅਤੇ ‘ਮੈਂ’ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਵਾਕ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਨੇੜੇ-ਨੇੜੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।) ਪੌਲਸ ਨੇ ‘ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ’ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਹ ਸਭ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਇਵੇਂ ਨਿਪਟ ਸਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ: **ਪਿਛਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾ** ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਇਆ ਉਸ ਨੇ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਇਆ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਬਕ ਅੱਖੇ ਤਾਂ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਜਾਣਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਕੀ ਭੁਲਾਇਆ?

ਉਹ ਨੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸਫ਼ਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇਆ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਪਲਬਧੀਆਂ ਦੱਸੀਆਂ (3: 4–6)। ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਤੇ ਗਏ ਬਲਿਦਾਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਸੀ (3: 7, 8)। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸਫ਼ਰ, ਯਿਸੂ ਲਈ ਜਿੱਤੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਮਰੇ ਗਏ ਕਸਟ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਓਸੇ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਸੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੱਟ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੀ ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਜੋੜੀ (3:6)। ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ‘‘ਪਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ’’ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭਾਵ ਉਹ ‘‘ਸਿੱਧ’’ ਨਹੀਂ ਸੀ (3:12), ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜੇ ‘‘ਹੱਥ ਪਾਇਆ’’ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਫਸੋਸ ਕਰਦਿਆਂ ਹਰ ਦਿਨ ਦਾ ਹਰ ਪਲ ਬਿਤਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਇੰਜ ਅਜਾਈ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ। ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਤੌਬਾ ਕਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

- ਕਿ ਉਹ ਅਤੀਤ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।
- ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ।
- ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਚ ਕਰਨੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਜਦ ਅਤੀਤ ਵੱਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅੱਗੇ ਹਨ ਅਗਾਹਾਂ ਵਧ ਕੇ। ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਅਗਾਹਾਂ ਵਧ ਕੇ’’ (*epeteinomenos*, ਏਪੇਕਟੇਨੋਮੇਨੋਸ) ਦਾ ਅਰਥ ‘‘ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣਾ’’ ਹੈ ਇਹ ਰੂਪਕ ਦੋੜ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਹਰ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੇ ਦੋੜਾਕ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ: ‘‘ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾ ਲਵਾਂ ਜਿਹ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਸੀ’’ (3:12ਅ)।

ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ: ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਲੋੜ !

ਆਇਤ 14. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮਕਸਦ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦੀ ਚਰਚਾ ਤੇ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਦੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਪਹਿਲੂ ਜੋ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਚਾਹਿਆ ਸੀ, ਧਰਤੀ ਤੇ ਉਹ ਬਣਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਅਗਲੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵੱਲ ਦੱਬੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਉਸ ਉੱਪਰਲੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਇਨਾਮ ਲਵਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਹੈ। ‘‘ਦੱਬੀ ਜਾਂਦਾ’’ ਓਸੇ ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ *diōko* (ਡਿਓਕੋ) ‘ਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਨਿਸ਼ਾਨਾ’’ (*skopos*, ਸਕੋਪੋਸ) ਦਾ ਇਕ ਰੂਪ ‘‘ਵੇਖਣਾ’’ (*skopeō*, ਸਕੋਪੋਏ) ਦੇ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਨਾਂਅ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ‘‘ਟੈਲੀਸਕੋਪ’’ (ਦੂਰ ਵੇਖਣਾ) ਅਤੇ ‘‘ਮਾਈਕ੍ਰੋਸਕੋਪ’’ (ਛੋਟਾ ਵੇਖਣਾ) ਵਾਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। *Skopos* (ਸਕੋਪੋਸ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ‘‘ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਉਣ ਲਈ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਗਾਉਣਾ’’ ਵਾਸਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਰੂਪਕ ਫਿਨਿਸ਼ ਲਾਈਨ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਏ ਦੋੜਾਕ ਦਾ ਹੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:2)।

ਪਰ ਆਖਰੀ ਲਕੀਰ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘‘ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵੱਲ ਦੌੜਿਆ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ’’ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਨਾਮ ਪਾਏ ਜਿਹਦੇ ਲਈ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਉੱਪਰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਉਹ ਇਨਾਮ ਕੋਈ ਮਾਡਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੋੜਾਕ ਲਈ ਇਨਾਮ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜੈਤੂਨ ਦੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ ਦਾ ਤਾਜ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਛੇਤੀ ਹੀ ਕੁਮਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਇਕ ਇਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕੁਮਲਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ

(ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:24, 25; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:7, 8; 1 ਪਤਰਸ 1:4)। ਉਸ ਨੇ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ‘ਉਪਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਹਟ’ ਕਿਹਾ। ਖੁਦਾ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸੱਦਾ ਹੈ (2 ਥੋਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:14) ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਪਰਕਾਸ਼ 21:3, 4)। ਪੌਲੁਸ ਸੁਰਗੀ ਇਨਾਮ ਦੀ ਬਰੀਕੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ:

ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ, ਕਸ਼ਟਾਂ ਅਤੇ ਬਲਿਦਾਨਾਂ ਸਣੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਚਾਨਕ ਸੁਰਗੀ ਮਹਿਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਚਨ ਦੀ ਇਕ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਕ ਤਸਵੀਰ ਮਨ ਵਿਚ ਉੱਭਰਦੀ ਅਤੇ ਉੱਠਦੀ ਹੈ: ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਪਣੇ ‘ਸਾਬਾਸ਼ੇ,’ ‘ਧਰਮ ਦਾ ਮੁਕਟ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਧਰਮੀ ਨਿਆਈ ਹੈ, ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇਗਾ’; ਸਰਦਾਰ ਅਯਾਲੀ ਦੇ ‘ਤੇਜ ਦਾ ਉਹ ਮੁਕਟ ਜਿਹੜਾ ਕੁਮਲਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ’; ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ (ਸਭ ਤੋਂ ਵਧਕੇ) ਕਿ ਉਹਦੇ ਸੇਵਕ ਉਹਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ, ਉਹਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਤੱਕਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਉਹਦਾ ਨਾਂਅ ਲਿਖਵਾਉਣ; ਲਹੂ ਨਾਲ ਧੋਤੇ ਗਏ ਵਸਤਰ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ। ਇਹ ਸਭ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ‘ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਅੱਖੀਂ ਨਾ ਵੇਖੀਆਂ, ਨਾ ਕੰਨੀਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਨਾ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਈਆਂ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ।’⁷

ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਫੋਕਸ (3:15, 16)

¹⁵ਸੋ ਅਸੀਂ ਜਿੰਨੇ ਸਿਆਣੇ ਹਾਂ ਇਹੋ ਖਿਆਲ ਰੱਖੀਏ ਅਰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਭੀ ਪਰਗਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ¹⁶ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੋੜੀ ਅਸੀਂ ਅੱਪੜੇ ਹਾਂ ਓਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲੀਏ।

ਸੱਚਾ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਸੁਧਾਰ

ਆਇਤ 15. ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 4 ਤੋਂ 14 ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਗਿਆਰਾਂ ਵਾਰ (‘ਮੈਂ,’ ‘ਮੇਰੇ,’ ‘ਮੈਨੂੰ’) ਇਕਵਚਨ ਵਾਕ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 11 ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।⁸ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਆਇਤ 15 ਵਿਚ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਇਕਵਚਨ ਤੋਂ ਬਹੁਵਚਨ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਸੋ ਅਸੀਂ ਜਿੰਨੇ ਸਿਆਣੇ ਹਾਂ ਇਹੋ ਖਿਆਲ ਰੱਖੀਏ। ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇਹੀ ਫੋਕਸ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਵੀ ਫੋਕਸ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਲਈ ‘ਸਿੱਧ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਲਗ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਇਤ 12 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਇਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ... ਮੈਂ ਅਜੇ ਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ।’ ਇਹ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਲਗਣ ਵਾਲੀ ਸਿੱਧੀ ਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਵੱਖੇ ਵੱਖ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਇਤ 12 ਵਿਚ ‘ਸਿੱਧ’ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ‘ਬੇਦਾਗਾ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਇਤ 14 ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਖੇਪ ਸਿੱਧਤਾ ਲਈ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ‘ਸਿਆਣਾ’ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਮਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:20; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:14)। RSV ਵਿਚ ਆਇਤ 12 ਵਿਚ ‘ਸਿੱਧ’ ਅਤੇ ਆਇਤ 15 ਵਿਚ ‘ਸਿਆਣਾ’ ਹੈ। ਅਰਲ ਐੱਫ. ਪਾਮਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਖੇਡ’ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ‘ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਣੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ

ਨਹੀਂ ਹੋ ਅਤੇ ਫੇਰ ਵੀ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਣੇ ਨਹੀਂ ਹੋ।⁹

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਿਆਣੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਜੋ ਉਹ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਰੂਹਾਨੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਇਸ ਚਰਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3: 1)। ਰੂਹਾਨੀ ਬਚਪਨੇ ਦੀ ਇਕ ਖੂਬੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ: ਜੇ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਭੀ ਪਰਗਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਕਈਆਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇੱਥੇ ਵਿਅੰਗ/ਜਾਂ ਤਾਹਨੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਾਵ ਉਹ ਤੰਗ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ ਤਾਹਨਾ ਮਾਰ ਕੇ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ‘ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਕਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਕਾਸ਼ਫਾ ਦਵੇਗਾ!’ ਕਈ ਵਾਰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੂਤ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਈ ਤਨਜ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਇੱਥੇ ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਾਸ਼ਫਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਿਵੇਂ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਆਮਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ਸਚਿਆਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਖੀਰ ਪਰਗਟ ਹੋ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦਾ ਖਤ ਮੋਅਜਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਮੁਕਾਸ਼ਫਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ (ਇਲਹਾਮ) ਪਾਏ ਹੋਰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਾਧੂ ਹਦਾਇਤ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਵੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕਾਸ਼ਫਾ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ‘‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਹੱਕ ਹੈ? ਮੈਂ ਰਸੂਲ ਹਾਂ!’’ ਕਈ ਵਾਰ ਪੌਲੁਸ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14: 37, 38; 1 ਕੋਰਿੰਥੀਆਂ 2: 13), ਪਰ ਜਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਸਨ, ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਜਤਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਤੇ ਉਹ ਬੇਹਤਰ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ, ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ।

ਇਕ ਆਮ ਹੁਕਮ

ਆਇਤ 16. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ: ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੋੜੀ ਅਸੀਂ ਅੱਪੜੇ ਹਾਂ ਓਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲੀਏ।¹⁰ ਓਸੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ‘‘ਸਿਆਰੀ’’ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। NASB ਵਿਚ ਇਟੈਲਿਕ ਜਾਂ ਤਿਰਛਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੂਲ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਅਸੀਂ ਇਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਅ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੱਟਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।’ KJV ਵਿਚ ‘‘ਇਸੇ ਨਿਯਮ’’ ਹੈ ‘‘ਚੱਲੀਏ’’ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ *stoicheō* (ਸਟੋਇਖਿਓ) ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ‘‘ਕਤਾਰ’’ ਜਾਂ ‘‘ਪੰਗਤੀ’’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।¹¹ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ‘‘ਦੇ ਨਾਲ ਪੰਗਤੀ ਵਿਚ ਚੱਲਣਾ’’¹² ਹੈ। ਰਸੂਲ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਖਾਮਾ ਆਮ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਹੋਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਪੌਲਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਖਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ, ਭਾਵ ਵਾਧੂ ‘‘ਰੋਸ਼ਨੀ’’ (ਸਿੱਖਿਆ) ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ‘‘ਰੋਸ਼ਨੀ’’ ਵਿਚ ਚੱਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸੀ)। ਜਿਹੜਾ ਬੰਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯਾਕੂਬ 4: 17), ਉਹ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। LB ਵਿਚ 3: 15ਅ, 16 ਦੇ ਇਸ ਵਾਂਕਅੰਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ: ‘‘ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਕਰ ਦਵੇਗਾ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਉਸ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਮੰਨੋ ਜਿਹੜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ।’’ ‘‘ਜੇ ਕੋਈ ਉਹ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਵਿਖੇ ਜਾਣੇਗਾ ਭਈ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਹੈ ਜਾ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਵੱਲੋਂ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 7: 17)।

ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ

ਵਧਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ (3: 10)

ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਜੋਅ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ (ਉੱਨੀ ਸਾਲ ਦੀ ‘‘ਸਿਆਣੀ’’ ਉਮਰ ਵਿਚ) ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਐਨੇ ਸਾਲ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੇ ਉਹ ਗਿਆਨ ਵਧ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸਾਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦਾ ਅਧੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ (3: 10)

ਰੋਮੀਆਂ 6 ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮੰਨਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਖੋਜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। 3 ਤੋਂ 11 ਆਇਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ, ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਲੋੜ ਨੂੰ ਵੇਖੋ:

ਅਥਵਾ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋ ਭਈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ? ਸੋ ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਏ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਜਿਵੇਂ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ ਤਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ ਚੱਲੀਏ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਚ ਵੀ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮਨੁੱਖਤਾਈ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਗਈ ਭਈ ਪਾਪ ਦਾ ਸਰੀਰ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜਾ ਮੋਇਆ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਕੇ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ।

ਪਰੰਤੂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਮੋਏ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਵਾਂਗੇ ਭੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਭਈ ਮਸੀਹ ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ। ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਓਸ ਉੱਤੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ। ਜਿਹੜੀ ਮੌਤ ਉਹ ਮੋਇਆ ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਮੋਇਆ ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਜੀਵਨ ਉਹ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਪ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮੋਏ ਹੋਏ ਪਰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਜੀਉਂਦੇ ਸਮਝੋ।

ਇਕ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ (ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡੁਬਕੀ) ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਪਰ ਸਫ਼ਰ ਦਾ ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੇ’’ (ਲੂਕਾ 9:23;)।

ਨਿਮਰਤਾ (3: 12)

ਪੌਲਸ ਦਾ ਸ਼ੁਮਾਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਦੇ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਵੱਡੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਹੈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਫ਼ਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਦੁਨੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪੌਲਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰੂਹਾਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤਕ ਅੱਪੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਪਾ ਲਿਆ ਸੀ।’’ ਜੇ ਪੌਲਸ ਸਿੱਧ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਜੀਵਨ ਜੀਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਹੀ ਵੇਖਣ, ਭਾਵ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾਂ ਚੱਲ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਜੇ ਕਿੰਨਾਂ ਚੱਲਣਾ ਹੈ ਵੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਦੌੜਾਕ (3: 12-14)

3: 12-14 ਵਿਚ ਪੌਲਸ ਨੇ ਦੌੜ ਵਿਚ ਦੌੜਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।¹³ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸੂਲ ਦਾ ਤਹੱਈਆ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਰੂਪਕ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਦੌੜ ਦੌੜਨ ਵਾਸਤੇ ਭੋਜ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12: 1)। ਮਸੀਹੀ ਦੌੜ ਦੌੜਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਪੌਲਸ ਨੇ ਅਤੀਤ ਦਾ ਮੁਰਦਾ ਬੋਝ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਦੌੜ ਦੌੜਨ ਵੇਲੇ ਧਿਆਨ ਅੱਗੇ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਨੂੰ। ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਦੌੜਾਕ ਵਧੀਆ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕ ਜਾਵੇਗਾ; ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਠੇਡਾ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਪੌਲਸ ਨੇ ਭਵਿੱਖ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਲਾਈ ਰੱਖਿਆ।

ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਕਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਗੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।’’ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦਾ ਜੁਆਬ ਸੀ, ‘‘ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਉਸਤਾਦ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਸਿਖਾਓ!’’¹⁴ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਸਿਖਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਚ ਜੀਣਾ ਸਿੱਖ ਸਕੀਏ।

ਸਫ਼ਲ ਦੌੜਾਕ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਦੁਨਿਆਵੀ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬੜਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦੁਨਿਆਵੀ ਤਾਕਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਰੂਹਾਨੀ ਟੀਚਿਆਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਇੱਛਾ ਜਤਾਉਂਦੇ ਹਨ।

3: 12-14 ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਬਕਾਂ ਵਿਚ ਦੋ ਖ਼ਾਸ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪੌਲਸ ਨੂੰ ‘‘ਹੱਥ ਪਾਉਣ’’ ਵਿਚ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਫੜਿਆ। ਭਾਵ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ ਦੇਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਜ਼ਰੂਰ ਚੁੱਕਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ‘‘ਹੱਥ ਪਾਉਣ’’ ਵਿਚ ਵੀ

ਪਹਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇ (ਵੇਖੋ 1 ਯੂਹੰਨਾ 4: 19)। ਅਸੀਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਜਤਾਇਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸਾਡੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਵੈਰੀ ਸਾਂ ਪਰ ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਮਰਿਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 5: 10)। ਇਸ ਸਚਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰੋ!

ਦੂਜਾ ਸਬਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਖਾਸਤਖ਼ਦਾ ਦੀ ਇਕ ਯੋਜਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਇਕ ਯੋਜਨਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਆਮ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ‘‘ਹੱਥ ਪਾਉਂਦਾ’’ ਹੈ; ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਨਿੱਜੀ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ 12 ਅਤੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12 ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਵਾਲੇ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਕੰਮ ਹੈ।¹⁵ ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਖ਼ਾਸ ਸੇਵਕਾਈ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਲਗਾ ਦਵੇ। ਪੌਲੁਸ ਵਾਂਗ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੋਣ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦਾ ਮਕਸਦ ਬਣਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਸੁਰਗੀ ਟੀਚੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਦ ਕੁਲੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ: ‘‘ਤੁਸੀਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੱਬੇ ਗਏ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਰੱਖ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਠਾਇਆ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਉਠਾਏ ਵੀ ਗਏ’’ (ਕੁਲੱਸੀਆਂ 2: 12)। ਫਿਰ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਜੋੜਿਆ, ‘‘ਸੋ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਵਾਏ ਗਏ ਤਾਂ ਉਤਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੋ ਰਹੋ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਉਤਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਚਿੱਤ ਲਾਓ, ਨਾ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਹਨ’’ (ਕੁਲੱਸੀਆਂ 3: 1, 2)।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਫੋਕਸ (3: 13, 14)

ਪੌਲੁਸ ਦਾ ‘‘ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਨਾਅਰਾ’’¹⁶ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 3: 13, 14 ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਅਜੇ ਹੱਥ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ ਪਰ ਐਨਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅੱਗੇ ਹਨ ਅਗਾਹਾਂ ਵਧ ਕੇ। ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵੱਲ ਦੱਬੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਉਸ ਉੱਪਰਲੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਇਨਾਮ ਲਵਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ...

- ਸਾਡੇ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਨਾ ਹੋਣ ਤੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਤਸੱਲੀ।
- ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਆ ਸਕਦੇ ਸਾਂ ਉੱਥੋਂ ਤਕ ਆ ਗਏ ਹਾਂ ਉੱਥੋਂ ਤਕ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸੁਧਾਰ।
- ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੇ ਫੋਕਸ ਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ: ਮਸੀਹ ਉੱਤੇ ਫੋਕਸ ਕਰੋ, ਰਾਹ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਇਨਾਮ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਿਆਣੇ ਹੋਣ ਭਾਵੇਂ ਨਿਆਣੇ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲਣ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਉਂਦਾ ਕਰੀਏ, ‘‘ਐ ਖੁਦਾ, ਪੌਲੁਸ ਵਾਂਗ ਇਕਾਗਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ।’’

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹3: 10 ਵਿਚ ਤਰਤੀਬ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹਵੇਗੀ: ਦੁੱਖ, ਮੌਤ, ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਜੀ ਉੱਠਣਾ, ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਤਰਤੀਬ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਹੈ; ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ। ²ਦ ਰੀਜ਼ਨ ਫ਼ਾਈ ਵਿਚ ਰੋਬਰਟ ਲੇਡਲਾ; ਏਵਨ ਮੇਲੋਨ, ਪ੍ਰੈੱਸ ਟੂ ਦ ਪ੍ਰਾਈਜ਼: ਸਟੈਂਡੀਜ਼ ਇਨ ਫਿਲਿੱਪੀਅੰਜ਼ (ਨੈਸ਼ਵਿੱਲ: ਟਵੈਂਟੀਅਥ ਸੈਂਚੂਰੀ ਕ੍ਰਿਸਚਨ, 1991), 84 ਵਿਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ³ਜੈਰਲਡ ਐੱਫ਼. ਹਾਅਬੋਰਨ, ਫਿਲਿੱਪੀਅੰਜ਼, ਵਰਡ ਬਿਬਲਿਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 43 (ਵਾਕੋ, ਟੈਕਸਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1983), 146. ⁴ਡਬਲਯੂ. ਈ. ਵਾਈਨ, ਦ ਐਕਸਪੈਂਡਡ ਵਾਈਨ'ਜ਼ ਐਕਸਪੋਜ਼ਿਟਰੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਵਰਡਸ, ਸੰਪਾ., ਜੌਨ ਆਰ. ਕੋਹਲੇਨਬਰਗਰ III (ਮਿਨਿਆਪੋਲਿਸ: ਬੈਥਨੀ ਹਾਊਸ ਪਬਲੀਸ਼ਰਜ਼, 1984), 845–46. ⁵ਜੌਨ ਏ. ਨਾਈਟ, ਵਿਲੀਅਮ ਐਮ. ਗ੍ਰੇਟਹਾਊਸ, ਐਂਡ ਜੇ. ਫਰੇਡ ਪਾਰਕਰ, ਫਿਲਿੱਪੀਅੰਜ਼, ਕੋਲੋਸਿਅੰਜ਼, ਫਿਲੋਮੋਨ, ਬੀਕਨ ਬਾਈਬਲ ਐਕਪੋਜ਼ਿਸ਼ਨ (ਕੈਨਸਸ ਸਿਟੀ, ਮਿਜ਼ੋਰੀ: ਬੀਕਨ ਹਿੱਲ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1985), 100. ⁶ਵਾਈਨ, 714. ⁷ਐਲੇਸ ਮੋਟਾਇਰ, ਦ ਸੇਸੇਜ ਆਫ ਫਿਲਿੱਪੀਅੰਜ਼: ਜੀਜ਼ਸ ਅਵਰ ਜੌਇ, ਦ ਬਾਈਬਲ ਸਪੀਕਸ ਟੁਡੇ (ਡਾਉਰਜ਼ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਇ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1984), 177. ਮੋਟਾਇਰ ਨੇ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਹ ਹਵਾਲੇ ਦਿੱਤੇ: ਲੂਕਾ 19: 17; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4: 18; 1 ਪਤਰਸ 5: 4; ਪਰਕਾਸ਼ 22: 3, 4; 7: 17; 1 ਥੌਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4: 17; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2: 9. ⁸NASB ਵਿਚ ਬਾਰੂਵਾਂ ਇਕਵਚਨ (‘‘ਮੈਂ’’) ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ⁹ਅਰਲ ਐੱਫ਼. ਪਾਮਰ, ਇੰਟਰਗ੍ਰੀਟੀ ਇਨ ਏ ਵਰਲਡ ਆਫ ਪ੍ਰਿਟੋਂਸ: ਇਨਸਾਈਟਸ ਫਰਮ ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਫਿਲਿੱਪੀਅੰਜ਼ (ਡਾਉਨਰਜ਼ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਇ: ਇੰਟਰਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1992), 137. ¹⁰KJV ਵਿਚ ‘‘ਉਹੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੀਏ’’ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਖਾਤਮੇ ਦੀ ਹੱਥਲਿਖਤ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਘੱਟ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਆਇਤ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ।

¹¹ਵਾਈਨ, 1207. ¹²ਜੈਕ ਜੇ. ਮੁੱਲਰ, ਦ ਐਪਿਸਟਲਜ਼ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦ ਫਿਲਿੱਪੀਅੰਜ਼ ਐਂਡ ਟੂ ਫਿਲੋਮੋਨ, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਜ਼, ਮਿਸਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1955), 127. ¹³ਕੁਝ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੌੜ ਦੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਥਾਂ ਰੱਥ ਦੌੜ ਦਾ ਹੈ। ¹⁴ਮੇਲੋਨ, 93. ¹⁵ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਰੋਮੀਆਂ 12: 4–8 ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12 ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾਤਾਂ (ਯੋਗਤਾਵਾਂ) ਜਿਹੜੀਆਂ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉੱਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ ਹਵਾਲਾ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉਹ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4: 11–16 ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਖ਼ਾਸ ਸੇਵਕਾਈਆਂ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਸੂਚੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫੇਰ ਇਹਨੂੰ ਆਮ ਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ¹⁶ਰਾਲਫ਼ ਪੀ. ਮਾਰਟਿਨ, ਦ ਐਪਿਸਟਲ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦ ਫਿਲਿੱਪੀਅੰਜ਼, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਟਿੰਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਜ਼, ਮਿਸਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1987), 155.